

РЕШЕНИЕ

№ 2322

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12372** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на А. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 7, чрез адв.Й., срещу Отказ рег. № 5364р-20509 от 16.11.2020 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на закона и противоречие с неговата цел. Излага доводи, че административният орган не е направил анализ на релевантните обстоятелства по случая му, не е преценил дали личното му поведение създава заплаха, не е съобразил периода на престоя му в България, семейното му положение и факта, че работи в страната ни. Поддържа, че към заявлението е приложил удостоверение за брак със съпругата си, с която живеят в България, кандидатът е от български произход, родителите му са български граждани и живеят в България, а самият той има сключен трудов договор с [фирма]. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по съображения, изложени в писмени бележки от 08.02.2021 г., чрез юрк. Ч.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 28.09.2020 г. кандидатът подал заявление за постоянно пребиваване в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ – предвид българския му произход. Приложено е Удостоверение № 26590030020200722 на Държавна агенция за българите в чужбина относно българския произход на чужденеца, както и трудов договор от 20.07.2020 г. с [фирма].

Ответникът не оспорва, че към заявлението са приложени изискуемите документи по чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 ППЗЧРБ. Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ, тъй като при извършена служебна проверка е установено, че А. Т. е осъден условно по нохд № 889/2017 г. по описа на Районен съд Сливница за престъпление по чл.281, ал.2, т.1 и т.5 НК.

Актът е връчен на кандидата на 27.11.20120 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 09.12.2020 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.26, ал.11 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. Отказът е издаден от компетентен орган по чл.22, ал.1, т.4 ЗЧРБ, вр. пар.1, т.5 от ДР на ЗЧРБ, след получено писмено становище от ДАНС съгласно чл.22, ал.4 ЗЧРБ. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2 АПК, като при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са довели до накърняване на правото на защита на лицето, или, ако не бяха допуснати – органът би постановил решение в противен смисъл.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно наличието на основание по чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ – чужденецът е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, освен ако не е реабилитиран. Установява се от справка за съдимост рег. № 28070 от 20.10.2020 г. на Министерство на правосъдието – Централно бюро съдимост, че А. Т., [дата на раждане], гражданин на Република С. М., е осъден по нохд № 889/2016 г. на Районен съд Сливница за престъпление по чл.281, ал.2, т.1, предл.1-во, т.4 и т.5, вр. ал.1 НК, като на основание чл.66, ал.1 НК наложеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 месеца е отложено за срок от 3 години.

Наказанието за престъпление по чл.281, ал.2 НК е лишаване от свобода от една до шест години за лице, което с цел да набави за себе си или за друго имотна облага противозаконно подпомага чужденец да пребивава или преминава в страната в нарушение на закона. В случая деянието е квалифицирано, тъй като е извършено чрез използване на моторно средство и по отношение на повече от едно лице. Същото пряко касае пропускателния режим на страната ни. С това е изпълнено изискването на чл.10, ал.1 ,т.6 ЗЧРБ (редакция към датата на постановяване на оспорения отказ).

По силата на чл.142, ал.1 АПК съдът преценява съответствието на административния акт с материалния закон към момента на издаването му, поради което съдът намира за ирелевантно и неприложимо в случая последващото изменение на чл.10, ал.1, т.б ЗЧРБ (Д.В. бр. 21 от 2021 г.) чрез допълване „освен ако лицето не е реабилитирано“, поради което не дължи произнасяне относно наличие на основания за реабилитация.

Съгласно чл.26, ал.8, изр.2 ЗЧРБ при преценка на отказ за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване се отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход. Тази преценка на органа е сходна с обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ и също подлежи на контрол за законосъобразност.

Освен българския си произход, който безспорно е основание по чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ за предоставяне на постоянно пребиваване, съдът приема, че жалбоподателят не доказва релевантните трайни връзки със страната ни. П. договор за наем е сключен на датата на подаване на заявлението за пребиваване от 28.09.2020 г., а трудовият договор е от 20.07.2020 г. Тези доказателства не установяват социалната интеграция или съществуващи трайни връзки на чужденеца с България. Нещо повече, изцяло недоказани останаха твърденията му, че родителите му са български граждани, които живеят в България, както и, че със съпругата си Л. А. А. са се установили трайно в страната ни. При съвкупната преценка на всички обстоятелства относно лично положение на чужденеца, отчитайки неговата възраст, семейно и здравословно състояние, вкл. трудова заетост, както и липсата на данни за семейни, културни или социални връзки с България, съдът приема за спазена целта на закона.

При преценка на баланса между обществения интерес в страната да не бъдат допускани чужденци, извършили умишлено престъпление, за което се налага наказание не по-малко от една година, и личните интереси на засегнатия индивид, съдът намира, че следва да се даде превес на обществения интерес. Спазването на визирания баланс предполага съразмерност на мярката по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – намеса, която е най-щадяща за лицето, но едновременно - най-благоприятна за държавата и обществото.

Извършеното от чужденеца престъпление по чл.281, ал.2 НК е пряко свързано с нарушаване на пропускателния граничен режим и пребиваването на чужденци в България, което предполага охрана на обществения интерес. От друга страна, не се установяват лични обстоятелства около положението на чужденеца, които да доказват неговата трайна връзка със страната ни. Ето защо не е допуснато визираното в жалбата нарушение на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК, тъй като мярката се явява най-благоприятна за държавата и обществото. В конкретния случай преценката на баланса между личните интереси на индивида от охрана на правото му на личен и семеен живот, както и насвободата му на движение, и интересите на обществото като цяло следва да бъде решена в полза на последното.

По изложените съображения, оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за съразмерност. На основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърлянето на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.4 АПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 7, чрез адв.Й., срещу Отказ рег. № 5364р-20509 от 16.11.2020 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА А. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 7, чрез адв.Й., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: